

HỒI THỨ HAI MƯƠI CHÍN

NGƯỜI BỊ THƯƠNG ĐÓ LÀ AI?

Khúc Phi Yên quay lại vẫy tay. Nghi Lâm liền theo cô tiến vào. Cô đi tới bên người kia thì thấy mặc áo bào bằng nhiễu, đầu tóc chải nhẵn bóng. Y vừa thấy Nghi Lâm đã lộ vẻ cực kỳ kinh dị. Người kia đi trước dẫn đường qua một cái sân rộng. Y vào căn nhà phía tây mở rèm lên nói:

- Mời tiểu thư cùng sư thái hãy ngồi chờ đây.

Cửa rèm vừa mở, một mùi thơm son phấn đưa ra nức mũi.

Nghi Lâm tiến vào qua cửa thì thấy trong phòng kê một cái giường lớn. Trên giường chăn gối đều bằng gấm thêu hoa. Thứ gấm này là thứ thổ sản đất Tương tiêu, tỉnh Hồ Nam, nổi tiếng khắp thiên hạ. Bức chăn gấm thêu một đôi uyên ương nhón nhau dưới nước, màu sắc rực rỡ mà linh động như chim thật. Nghi Lâm xuất gia vào Bạch Vân am từ thuở nhỏ, nàng chỉ quen chăn gối bằng vải xanh thô sơ, chưa từng thấy đồ xa hoa như lần này. Nàng vừa ngó qua liền quay đầu ra phía khác. Trên kỷ thấp một ngọn đèn hồng, bên ngọn đèn là một tấm gương trong, một hộp đựng nước hương, phấn sáp. Hai đôi giày thêu hoa để dưới đất trước giường. Một đôi cho đàn ông, một đôi cho đàn bà sắp đặt ngay ngắn. Nghi Lâm giật nảy mình, ngừng đầu lên, bỗng ngó thấy một khuôn mặt trái xoan ửng đỏ ra chiều bẽn lễn. Hình ảnh này chính là bóng nàng qua tấm gương phản chiếu lại. Rèm cửa vén lên, một người bộc phụ tươi cười bưng trà đến. Mụ này quần áo gọn ghẽ và có vẻ rất yêu kiều tao nhã. Nghi Lâm đứng trước tình cảnh này trong lòng lại càng khiếp sợ, khẽ hỏi Khúc Phi Yên:

- Nơi đây là địa phương nào?

Khúc Phi Yên tủm tỉm cười. Cô cúi mình ghé miệng vào tai bộc phụ nói câu gì không rõ. Mụ đáp lại bằng một tiếng "vâng" rồi đưa tay lên giữ miệng cười hì một tiếng. Đoạn mụ thoăn thoắt đi ra.

Nghi Lâm bụng bảo dạ:

- Mụ này xem ra có vẻ kiêu cách, quyết không phải là người tốt.

Nàng muốn hỏi Khúc Phi Yên xem ai, bỗng nghe có tiếng đàn ông cười ha hả mà lại là tiếng cười rất quen thuộc. Nghi Lâm giật mình đứng dậy. Nàng thò tay toan rút kiếm cài ở sau lưng, thì chẳng thấy kiếm đâu nữa, không hiểu bị ai lấy mất từ lúc nào.

Người kia vừa cười rộ lên vừa vén rèm tiến vào. Y vừa ngó thấy Nghi Lâm đã ngừng tiếng cười, vẻ mặt cực kỳ bẽn lễn.

Nghi Lâm trống ngực đánh thành thành.

Nguyên người vừa bước vào là Điền Bá Quang. Nàng vô cùng xao xuyến, la thâm:

- Hồng bát! hồng bát! Mình mắc bẫy con tiểu quỷ Khúc Phi Yên rồi! Thảo nào thị bảo người đó tưởng niệm mình đau khổ vô cùng!...

Điền Bá Quang ngăn người ra một cái rồi lập tức trở gót toan đi.

Khúc Phi Yên nói:

- Khoan đã! Sao vừa thấy lại trốn ngay?

Điền Bá Quang vừa rảo bước ra khỏi cửa vừa nói:

- Ta... không thể... nhìn mặt vị tiểu sư thái đó nữa...

Khúc Phi Yên cười ha hả nói:

- Khúc Phi Yên cười ha hả nói:

- Điền Bá Quang! Người thật là kẻ chẳng có tín nghĩa chi hết. Người đã thua cuộc Lệnh Hồ Xung, vậy phải lạy tiểu sư thái đây làm sư phụ. Người vừa thấy mặt sư phụ đã chẳng dập đầu, lại không kính cẩn tiến đến hô lên một tiếng "sư phụ". Như vậy... còn ra thể thống gì nữa?

Điền Bá Quang đáp:

- Vụ này không nên nhắc tới nữa. Ta đã bị mắc bẫy Lệnh Hồ Xung. Phi Phi! Sao người cũng đến chỗ này làm chi? Đi Đi! Đi lẹ đi! Đàn bà con gái đâu lại tới kỹ viện làm huyên náo bao giờ?

Nghi Lâm nghe thấy hai chữ kỹ viện thì trống ngực đánh loạn lên cơ hồ ngất đi. Nàng ngó cách bài trí trong phòng đã ngấm ngấm cảm thấy có điều ngoắt ngoáy, nhưng nàng không khi nào ngờ tới đây lại là một kỹ viện. Chẳng những nàng hiểu rõ kỹ viện là thế nào mà nàng còn nghe người ta nói kỹ nữ là hạng đàn bà con gái dâm đẳng đê hèn nhất thiên hạ. Họ bồi tiếp bất cứ người đàn ông nào miễn là người đó có tiền. Nàng tự hỏi:

- Khúc Phi Yên dẫn mình vào kỹ viện phải chăng là muốn bắt mình làm kỹ nữ?

Trong dạ bồn chồn, suýt nữa nàng phát khóc. May mà Điền Bá Quang vừa ngó thấy nàng đã bỏ đi ngay không dám lại bức bách nên nàng dường như chỉ còn chút sinh cơ.

Bỗng nghe Khúc Phi Yên cười nói:

- Trai là người thì gái cũng là người. Người vào kỹ viện được sao ta lại không vào được?

Điền Bá Quang đứng bên ngoài bức rèm dậm chân nói:

- Gia gia người mà biết người vào đây nhất định sẽ giết ta. Phi Phi ngoan lắm! Phi Phi tốt lắm! Ta năn nỉ người đừng có đùa cợt một cách quái gở như thế. Mau mau đưa vị tiểu sư thái đó đi đi! Ta chỉ mong người đi ngay rồi bắt luận người bắt ta làm gì ta cũng xin chịu.

Khúc Phi Yên cười nói:

- Ta nhất định không đi! Trong thành Hành Sơn chỉ có gian phòng này là đẹp. Đêm nay ra cùng Nghi Lâm tỷ tỷ muốn ngủ lại đây.

Điền Bá Quang nóng nảy dần giọng hỏi:

- Người có đi ngay không?

Khúc Phi Yên cười đáp:

- Dĩ nhiên ta không đi, người muốn làm gì? Bậc đại trượng phu một lời đã nói, ngựa tứ khôn theo. Ta bảo không đi là không đi.

Điền Bá Quang đành đầu dụi:

- Nhưng người không phải là trượng phu. Phi Phi ngoan lắm. Nghe lời qua đi ngay đi. Mai qua sẽ kiếm cho ít đồ chơi.

Khúc Phi Yên nói:

- Thôi đi! Ta thiếu gì đồ chơi. Ta sẽ nói với gia gia là Điền Bá Quang đưa ta vào chốn này.

Điền Bá Quang dậm chân luôn mấy cái gắt lên:

- Qua có làm gì đắc tội với Phi Phi đâu? Người bịa đặt nên lời để giết qua ư? Thế thì lương tâm người để đâu?

Khúc Phi Yên vẫn cười đáp:

- Người còn hỏi lương tâm ta làm chi? Điền Bá Quang! Người có lương tâm không? Sao người vừa thấy sư phụ đã không sụp lạy còn toan trở gót chuồn thẳng?

Điền Bá Quang dụi giọng:

- Thôi được! Qua đành chịu có điều lầm lỗi. Phi Phi! người bảo ta làm gì bây giờ?

Khúc Phi Yên đáp:

- Ta làm việc tốt đẹp cho người để người thành bậc đại trượng phu, nói lời vẫn giữ lời. Mau vào đây lấy sư phụ đi.

Điền Bá Quang ngân ngừ:

- Cái này... cái này...

Nghi Lâm vội nói:

- Ta không muốn hấn dập đầu, mà cũng không muốn nhận hấn làm đồ đệ.

Điền Bá Quang nói ngay:

- Phi Phi! Người đã nghe rõ chưa? Tiểu sư thái không muốn nhìn nhận ta.

Khúc Phi Yên nói:

- Được rồi! Người nói có lý. Nhưng ta bảo cho người biết lúc ta vừa vào đây có hai tên tiểu tặc nấp nánh ngó trộm ta. Người phát lạc chúng đi! Ta cùng sư phụ người ngủ lại đây, người phải ở ngoài canh gác, cấm không cho ai được vào quấy nhiễu bọn ta. Có thế thì sáng mai ta sẽ không nói gì với gia gia.

Điền Bá Quang hiển nhiên rất sợ hãi gia gia cô bé. Hấn nói:

- Được rồi! Người nói thì phải giữ lấy lời.

Khúc Phi Yên cười khanh khách nói:

- Ta không phải là đại trượng phu thì giữ đúng lời hứa cũng được mà không giữ cũng được.

Điền Bá Quang đột nhiên lớn tiếng quát:

- Quân tiểu tặc nào lớn mật?

Tiếp theo trên nóc nhà có tiếng hai thứ binh khí rớt xuống ngói loảng xoảng, rồi một tiếng rú vang lên. Sau lại thấy tiếng bước chân người chạy như bay trốn đi.

Điền Bá Quang nói:

- Một tên bị giết là tiểu tặc phái Thanh Thành, còn tên nữa trốn mất rồi.

Khúc Phi Yên nói:

- Người thiệt là đồ vô dụng! Sao lại để một tên trốn thoát?

Điền Bá Quang đáp:

- Người đó ta không giết được. Y là một nữ ni phái Hằng Sơn.

Khúc Phi Yên cười nói:

- Té ra là sư bá người. Thế thì dĩ nhiên người không thể giết được.

Nghi Lâm giật mình kinh hãi khẽ hỏi:

- Y là sư tỷ ta ư? Bây giờ biết làm thế nào?

Khúc Phi Yên đáp:

- Bây giờ chúng ta đi coi người bị thương kia. tử tử mà sợ lệnh sư quả phạt thì quay về đi cũng không hề gì.

Nghi Lâm trầm ngâm một lát rồi nói:

- Đã trót tới đây thì chúng ta cùng đi coi.

Khúc Phi Yên mỉm cười. Nàng lại bên giường đưa tay ra với vào bức tường. Một cánh cửa từ từ mở ra. Té ra trên bức tường có đặt một khuôn cửa ngấm.

Khúc Phi Yên vẩy tay rồi tiến vào trước.

Nghi Lâm thấy kỹ viện này có chuyện kỳ bí, nhưng nàng cũng mạnh dạn tiến vào.

Phía trong cũng là một gian phòng nhưng không có đèn lửa chi hết, phải mượn ánh sáng phòng ngoài chiếu vào mới nhìn rõ. Căn phòng này rất hẹp, cũng có kê một cái giường, lá mà rủ thấp. Thấp thoáng trên giường có người nằm.

Nghi Lâm đứng ở bên cửa không dám tiến vào.

Khúc Phi Yên nói:

- Tử tử! Tử tử lấy "Thiên hương đoạn tục giao" chữa thương cho y đi.

Nghi Lâm ngần ngừ hỏi lại:

- Có thật y biết... thì thể Lệnh Hồ đại ca ở đâu không?

Khúc Phi Yên đáp:

- Y biết cũng nên mà không biết cũng nên. Tiểu muội không dám nói quyết.

Nghi Lâm vội hỏi vặn:

- Lúc này người đã bảo y biết kia mà?

Khúc Phi Yên cười đáp:

- Tiểu muội không phải là đại trượng phu, nói chẳng được như lời cũng không sao. Tỷ tỷ thử coi. Nếu chẳng có điều gì trở ngại thì trị thương cho y, bằng không thì bây giờ tỷ tỷ trở gót bỏ đi cũng không ai ngăn cản đâu.

Nghi Lâm bụng bảo dạ:

- Bất luận thế nào đây cũng là một tia hy vọng để tìm kiếm thi thể Lệnh Hồ đại ca, ta không thể bỏ qua được.

Nàng nghĩ vậy liền đáp:

- Được rồi! Để ta trị thương cho y.

Nàng nói rồi quay ra phòng ngoài cầm một ngọn nến vào tới bên giường phòng trong. Nàng mở màn lên coi thì thấy người này nằm ngửa, trên mặt phủ một tấm khăn gấm màu lục. Tấm khăn phồng lên đẹp xuống theo hơi thở.

Nghi Lâm không nhìn thấy mặt người đó, cũng hơi yên dạ, nàng quay lại hỏi Khúc Phi Yên:

- Y bị thương chỗ nào?

Khúc Phi Yên đáp:

- ở trước ngực! Vết thương khá sâu, thiếu chút nữa là vào đến trái tim.

Nghi Lâm nhẹ nhàng mở chiếc khăn đắp trên người đó, thì thấy người này cởi trần, để lộ cả cánh tay và ngực ra. Trước ngực có một vết thương lớn, máu đã ngừng chảy. Song miệng vết thương rất sâu, hiển nhiên nguy hiểm vô cùng.

Nghi Lâm trấn tĩnh tâm thần bụng bảo dạ:

- Dù sao ta hãy cứu sống tính mạng y đã.

Nàng đưa cây nến cho Khúc Phi Yên rồi thò tay khẽ nắm chung quanh vết thương và điểm vào ba đường huyệt đạo người kia.

Khúc Phi Yên khẽ nói:

- Tiểu muội đã điểm huyệt chỉ huyết cho y rồi. Nếu không thì khi nào y còn sống được tới bây giờ?

Nghi Lâm gật đầu. Nàng phát giác những huyệt đạo chung quanh vết thương đã phong tỏa từ trước mà cách điểm huyệt còn xảo diệu, cao thâm hơn nàng nhiều. Nàng từ từ rút miếng bông nén ở vết thương. Ngờ đâu miếng bông vừa rút chưa khỏi tay, máu tươi lại phun ra. Nghi Lâm đã từng học phép cứu thương của sư môn. Tay trái nàng giữ miệng vết thương, tay phải lấy "Thiên hương đoạn tục giao" bôi vào. Đoạn nàng lại nhét bông cho kín lại. "Thiên hương đoạn tục giao" là một thứ thánh dược để trị thương của phái Hằng Sơn, do Định Dật sư thái ở Bạch Vân am sáng chế ra. So với thứ cao của Tử ái am sáng chế ra, nó còn linh nghiệm hơn nhiều. Cao vừa bôi vào

miệng vết thương chẳng bao lâu đã ngừng chảy máu. Nghi Lâm nghe người kia hơi thở rất gấp, nàng không hiểu y có sống được không, liền hỏi ngay:

- Thưa anh hùng! Tiểu ni có điều thỉnh giáo mong được anh hùng vui lòng chỉ giáo.

Người kia rên lên một tiếng.

Đột nhiên người Khúc Phi Yên nghiêng sang một bên, đồng thời cây đèn nến cũng xiêu đi và tắt liền. Trong nhà tối đen như mực.

Khúc Phi Yên la lên:

- Trời ơi! Nến tắt mất rồi.

Nghi Lâm giơ tay lên không trông rõ ngón, trong dạ hoang mang vô cùng. Nàng nghĩ bụng:

- Chỗ này là một nơi ô uế, người đã xuất gia len lỏi vào đây thế nào được? Ta phải hỏi cho biết tin tức thi thể Lệnh Hồ đại ca rồi cấp tốc rời khỏi nơi đây.

Nàng liền hỏi:

- Bây giờ anh hùng có thấy bớt đau chút nào không?

Người kia rên lên một tiếng chứ không trả lời.

Khúc Phi Yên nói:

- Y nóng quá! Tỷ tỷ sờ trán y coi tại sao lại nóng đến thế?

Nghi Lâm chưa đáp đã bị Khúc Phi Yên nắm lấy tay nàng đặt lên đầu người kia. Lúc này chiếc khăn trùm trên mặt y đã được Khúc Phi Yên mở ra rồi. Nghi Lâm thấy chỗ mình đụng vào nóng như hòn than. Nàng không khỏi nẩy lòng trắc ẩn, nói:

- Ta còn thứ thuốc uống trong để trị thương, vậy cho y uống mới được. Phi Phi người đốt nến lên cho sáng.

Khúc Phi Yên nói:

- Được rồi! Tỷ tỷ chờ ở đây để tiểu muội đi lấy lửa.

Nghi Lâm nghe cô nói bỏ mình lại một mình thì trong lòng nóng nẩy, vội níu áo lại nói:

- Đừng đừng! Muội muội đừng đi nữa! Để một mình ta ở lại đây thế nào được?

Khúc Phi Yên khẽ bật cười nói:

- Vậy tỷ tỷ lấy thuốc nội phục ra đi.

Nghi Lâm thò tay vào trong bọc lấy chiếc bình sứ, nàng mở nắp móc ra ba viên đặt vào lòng bàn tay rồi nói:

- Ta đã lấy thuốc ra rồi, muội muội cho y uống đi.

Khúc Phi Yên nói:

- Trời tối thế này tỷ tỷ nhầm thuốc thì sao? Nhân mạng trọng đại há phải trò đùa? Tỷ tỷ không dám ở lại đây thì ra ngoài kia lấy lửa, để tiểu muội đứng chờ trong này cũng được.

Nghi Lâm cũng không dám chạy loạn trong kỹ viện. Nàng vội nói:

- Không được! Không được! Ta không đi đâu.

Khúc Phi Yên nói:

- Đức Phật phải đưa về đến Tây phương, cứu người phải cứu cho đến nơi. Tỷ tỷ cầm thuốc nhét vào miệng y rồi cho y uống chút nước trà có được không? Trong bóng tối thế này, y chẳng biết tỷ tỷ là ai thì còn sợ gì nữa? Chung nước trà đây, tỷ tỷ cần thận một chút đừng đánh đổ.

Nghi Lâm chậm chạp đưa tay ra đón lấy chung trà. Nàng ngần ngừ nghĩ bụng:

- Sư phụ thường nói: "Kẻ xuất gia lấy từ bi làm gốc, cứu sống một mạng người còn hơn xây bảy bức phù đồ". Dù người này không biết thi thể Lệnh Hồ Xung đại ca ở đâu, nhưng tính mệnh lâm nguy trong khoảng khắc, ta nên cứu y là phải.

Nàng liền từ từ đưa bàn tay phải ra, đặt lưng bàn tay vào trán người kia rồi xoay bàn tay nhét ba viên thuốc "Bạch Vân hùng đởm hoàn" vào miệng y. Người kia chưa mất hết tri giác, há miệng ra ngậm lấy. Y chờ cho Nghi Lâm để chung trà vào miệng hộp luôn mấy ngụm. Miệng ú ớ nói:

- Đa tạ!

Nghi Lâm nói:

- Thừa anh hùng! Anh hùng bị trọng thương cần phải nghỉ ngơi. Nhưng tiểu ni cô có việc rất gấp cần hỏi là Lệnh Hồ Xung hiệp sĩ bị người sát hại. Thi thể y...

Người kia "ủa" một tiếng rồi ngắt lời:

- Sư thái!... Hỏi Lệnh Hồ Xung...

Nghi Lâm đáp:

- Đúng thế! Các hạ có biết thi thể Lệnh Hồ Xung anh hùng ở đâu không?

Người kia ú ớ hỏi lại:

- Di thể nào?...

Nghi Lâm nói:

- Đúng thế! Các hạ có biết di thể Lệnh Hồ Xung hiệp sĩ ở đâu không?

Người kia hàm hồ mấy tiếng nhưng thanh âm nhỏ quá, nàng không nghe rõ.

Nghi Lâm hỏi lại lần nữa kể sát tai vào miệng người kia thì chỉ thấy hơi thở cấp bách. Dường như y muốn nói gì mà thủy chung không thốt ra lời được. Nàng liền bụng bảo dạ:

- Thiên hương đoạn tục giao và Bạch Vân hùng đởm hoàn của bản môn hiệu nghiệm vô cùng nhưng tính được rất mãnh liệt. Nhất là sau khi uống "Bạch Vân hùng đởm hoàn" người ta thường hôn mê li bì đến nửa ngày. Đó chính là thuốc để trị thương trong lúc cực kỳ khẩn cấp. Vậy lúc này ta hỏi dôn y thế nào được? Nàng vốn lòng dạ nhân từ, khế buông tiếng thở dài rồi chui đầu ra ngoài màn, vịn vào chiến ghế để ở trước giường ngồi xuống đó khẽ nói:

- Chờ y tỉnh táo thêm chút nữa sẽ hỏi.

Khúc Phi Yên hỏi:

- Tỷ tỷ! Tính mạng người này có gì đáng lo ngại không?

Nghi Lâm ngập ngừng đáp:

- Ta chỉ mong cho y khỏi hẳn. Có điều vết thương trước ngực y rất thâm trọng. Phi Phi... vị này là ai vậy?

Khúc Phi Yên không trả lời, hồi lâu cô mới nói:

- Gia gia tiểu muội thường nói: Tiểu muội chả hiểu chuyện gì hết thì không thể làm gì cô được.

Nghi Lâm lấy làm kỳ hỏi:

- Gia gia muội muội có nhận biết ta ư? Sao lão nhân gia... lại biết ta không hiểu gì?

Khúc Phi Yên đáp:

- Hôm qua ở trên lầu Túy Tiên, gia gia cùng tiểu muội đã thấy các vị đánh nhau với Điền Bá Quang.

Nghi Lâm "ủa" lên một tiếng rồi nói:

- Người cùng ngồi với muội muội là lệnh tôn đó ư?

Khúc Phi Yên cười đáp:

- Đúng thế! Hôm qua gia gia cùng tiểu muội đều cải trang nên gã Điền Bá Quang đồn mạt không nhận ra. Hẳn sợ nhất là gia gia tiểu muội. Nếu hắn biết gia gia ngồi bên thì đã cầm đầu chạy trốn ra xa đến ngoài mấy trăm dặm rồi.

Nghi Lâm nghĩ bụng:

- Đã vậy thì giả tỷ lúc ấy gia gia cô này xuất hiện chân tướng, Điền Bá Quang bỏ vĩa bỏ chạy thì đâu đến nỗi Lệnh Hồ đại ca chết uống mạng.

Nhưng nàng là người non mặt, tuy trong lòng ai oán người ngoài mà không dám thốt ra lời.

Khúc Phi Yên hiểu ý hỏi lại:

- Chắc trong lòng tỷ tỷ đang oán trách gia gia tiểu muội đã có thể khiến cho Điền Bá Quang sợ hết hồn thì sao lại đứng ngoài coi chơi để đến nỗi Lệnh Hồ đại ca của tỷ tỷ phải chết thảm dưới mũi kiếm của địch nhân, có đúng thế không?

Nghi Lâm không biết nói dối. Lòng nàng se lại ghen ngào đáp:

- Trăm điều ngang ngửa vì ta. Giả tỷ hôm kia ta dùng xuống khe suối rửa tay để cho Điền Bá Quang bắt được thì đâu đến nỗi Lệnh Hồ đại ca phải ngộ nạn. Ta... còn oán trách lệnh tôn sao được?

Khúc Phi Yên nói:

- Tỷ tỷ không oán hận gia gia tiểu muội là hay lắm. Người không ưa ai oán trách mình cả. Gia gia đã biểu: Muốn để yên coi Điền Bá Quang có thực là kẻ hư đồn

không? Đồng thời người muốn coi hấn khi thua cuộc rồi trở mặt làm liều không? Tỷ tỷ... Ha ha!

Khúc Phi Yên nói tới đây, đột nhiên bật tiếng cười nói tiếp:

- Lệnh Hồ đại ca của tỷ tỷ quả là tay có tài biện thuyết. Y bảo ngồi mà đánh nhau y đứng vào hàng thứ hai trong thiên hạ. Gia gia tiểu muội cũng hơi tin. Người còn cho y quả có thứ kiếm pháp gì gì đó luyện tập được trong lúc đi tiêu, và người ngờ Điền Bá Quang đấu không lại thật sự. Chà Chà!...

Trong bóng tối Nghi Lâm không nhìn rõ mặt cô, nhưng đoán ra lúc này cô tươi cười vui vẻ lắm. Khúc Phi Yên càng tỏ ra vui tươi bao nhiêu thì trong lòng Nghi Lâm càng đau đớn bấy nhiêu.

Khúc Phi Yên lại nói tiếp:

- Sau Điền Bá Quang chạy trốn gia gia nói: "Gã tiểu tử đó chẳng ra trò gì. Hấn đã có lời giao ước ai thua thì phải lạy tỷ tỷ làm sư phụ. Vậy đáng lý phải dập đầu bái sư, sao lại bỏ đi?

Nghi Lâm đáp:

- Đó chẳng qua là xảo kế của Lệnh Hồ đại ca, chứ thật sự y có thắng được Điền Bá Quang đâu?

Khúc Phi Yên nói:

- Tỷ tỷ! Tỷ tỷ quả là người có lương tâm rất tốt. Gã tiểu tử Điền Bá Quang đã khinh nhờn tỷ tỷ mà tỷ tỷ vẫn nói tốt cho hấn. Lệnh Hồ đại ca bị đâm chết rồi, tỷ tỷ ôm thi thể y chạy loạn lên gia gia tiểu muội bảo: "Tiểu ni cô này cũng giống đa tình. Phen này không khéo cô phát điên. Chúng ta thử theo dõi xem sao". Thế rồi hai người theo sau tỷ tỷ. Tỷ tỷ ôm xác chết chạy hoài không chịu buông ra. Gia gia tiểu muội lại nói: "Phi Phi! Người coi đó: Tiểu ni cô rất đổi thương tâm! Giả tỷ gã tiểu tử Lệnh Hồ Xung mà không chết thì ni cô đến hoàn tục lấy gã làm chồng mới yên".

Nghi Lâm then quá mặt đỏ bừng lên, may mà ở trong bóng tối không ai nhìn rõ. Nàng thấy trái tai và cổ họng nóng bừng.

Khúc Phi Yên hát hàm hỏi:

- Tỷ tỷ! Gia gia tiểu muội nói vậy có đúng không?

Nghi Lâm đáp:

- Thực tình ta hối hận vô cùng! Ta đã làm chết người thì chính mình cũng không muốn sống nữa. Kẻ đáng chết là ta chứ không phải y. Nếu đức bồ tát đại từ bi có phép mầu bảo ta phải chết thay cho Lệnh Hồ đại ca trở về dương thế thì dù ta... có phải rớt xuống 18 tầng địa ngục, muôn kiếp không thể siêu sinh, ta cũng cam lòng.

Nàng nói mấy câu này với thanh âm cực kỳ thành khẩn.

Giữa lúc ấy người kia nằm trên giường bỗng khẽ rên lên một tiếng.